

udarbejdes ensartede love, der går ud på, at nordiske afgørelser om faderskab som hovedregel skal anerkendes i de øvrige nordiske lande. Det islandske justitsministerium har ikke deltaget i forhandlingerne, men har ikke haft indvendinger mod den foreslåede nordiske lovgivning.

I Sverige, Finland og Island påregner man at fremsætte lovforslag herom i efteråret 1979, mens man fra norsk side formentlig vil indarbejde reglerne i et forslag til en ny børnelov, der for tiden er under udarbejdelse. Det svenske lovforslag er optaget som bilag 1 og det finske som bilag 2.

4. Lovforslagets § 1 indebærer, at nordiske domme om faderskab skal anerkendes i Danmark. Dommen kan enten bestemmes, at en mand bør anses som far til barnet, eller at han frifindes. Dommen kan også gå ud på, at et faderskab ophæves, hvad enten det har været baseret på formodningen om, at ægtemanden er barnets far, eller på en tidligere faderskabsafgørelse.

At dommen tillægges bindende virkning her i landet betyder, at den ligestilles med en dom, som er afsagt af en dansk domstol. Dette indebærer, at dommen tillægges retsvirkninger i forskellige henseender. Således kan den lægges uprøvet til grund ved andre afgørelser, hvor faderskabsspørgsmålet er af betydning. Af størst interesse er her spørgsmål om arv, navn og underhold. Dommen får endvidere betydning derved, at den i samme omfang som en dansk dom hindrer, at der her i landet rejses faderskabssag.

Faderskab til børn uden for ægteskab fastsættes imidlertid i de nordiske lande som regel administrativt ved, at den opgivne far anerkender at være far til barnet, jfr. for dansk rets vedkommende børnelovens § 11. Efter lovforslagets § 2 skal også fastsættelse, der er sket på anden måde end ved dom, have bindende virkning i Danmark, hvis fastsættelsen er sket i et af de andre nordiske lande. Om de særlige norske og svenske regler på dette område henvises til bemærkningerne til § 2.

Afgørelser efter §§ 1-2 skal anerkendes, selv om de er truffet før lovens ikrafttræden, jfr. nærmere bemærkningerne til § 6, stk. 2.

§ 3 indeholder en særregel om, hvordan konflikter mellem modstridende nordiske afgørelser skal løses. Når den ensartede lov gennemføres i de nordiske lande, vil modstridende afgørelser formentlig kun yderst sjældent kunne opstå. Når man alligevel har fundet det rigtigst at medtage regler herom, skyldes det dels, at usikkerhed om, hvilken af to modstridende afgørelser om faderskab der skal gælde, vil være til alvorlig ulempe for parter-

ne, dels at loven også skal anvendes af administrative myndigheder.

5. Lovforslaget har været til udtalelse hos: præsidenterne for østre og vestre landsret, Københavns byret, Århus by- og herredsret, Odense by- og herredsret og Aalborg by- og herredsret samt indenrigsministeriet, kirkeministeriet, overpræsidenten i København, Den danske Dommerforening, Foreningen af Dommerfuldmægtige i Danmark, Foreningen af politimestre i Danmark, Foreningen af politifuldmægtige i Danmark, Foreningen af amtmænd, Foreningen af amtsjurister og Advokatrådet.

Lovforslagets gennemførelse vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Efter forslaget skal en retskraftig dom, der er afsagt i Finland, Island, Norge eller Sverige vedrørende faderskab til et barn, have bindende virkning i Danmark. At dommen skal være retskraftig betyder, at den ikke længere kan indbringes for højere instans ved ordinære retsmidler.

De domme, der i første række sigtes til, er domme, hvorefter en mand bør anses som far til et barn uden for ægteskab. Men reglen omfatter også de sjældnere sager om faderskab til ægtebørn, jfr. for dansk rets vedkommende børnelovens § 5. Det er uden betydning for reglens anvendelse, om dommen går ud på, at en mand skal anses som far eller frifindes for en påstand herom, eller på, at en mand får medhold i en påstand om, at han ikke er far til barnet.

Dommen skal anerkendes, selv om domstolen på grund af sagens tilknytning til et ikke-nordisk land har lagt dette lands lov til grund ved afgørelsen.

Det afgøres efter dansk ret, herunder også dansk international privatret, hvilke retsvirkninger der skal tillægges en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land. Dommen vil dels have den betydning, at den danner grundlag for de forskellige retsvirkninger, der følger af faderskab, dels vil dommen hindre, at samme sag på ny rejses i Danmark.

Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en tidligere afgørelse, hvad enten det er i form af anerkendelse eller dom, ændres efter reglerne om genoptagelse, jfr. for dansk rets vedkommende retsplejelovens § 456 r.